



Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. Quâ ratione Christi voluntas libera fuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

quæ tamen libertas nullam cum eius impeccabilitate repugnantiam habuit: & sic dicendum est de alijs eius actibus.

SECTIO II.

Quæ ratione Christi voluntas libera fuerit.

Non est opus hic ea repetere, quæ tract. 2. cap. 4. sect. 3. dicta sunt, vbi obseruauimus de triplici libertate apud sanctos Patres fieri mentionem, nempe de libertate naturæ, gratiæ, & gloriæ. Quæstio autem propo- sita intelligenda non est de libertate gratiæ, constat enim ex antè dictis Christum Dominum à peccato fuisse perfecte libertum; nec de libertate gloriæ, cum à primo instanti conceptionis ipsam acceperit, quamuis illà quoad corpus & partem animæ inferiorem in hac vita fruitus non fuerit. Quarimus igitur hic solum de libertate naturæ, quæ ratione Christi voluntas perfectâ naturæ libertate prædita fuerit, quod vt euidentius fiat.

Supponimus id, quod loco citato à nobis dictum est, libertatem scilicet naturæ in eo consistere, quod voluntati non solum nulla coactio, sed neque etiam vlla necessitas inferatur, ac ipsa voluntas libera prorsus & indifferens relinquatur, tam quoad exercitium, quam quoad specificationem sui actus. Quamuis autem hoc i- bi à nobis auctoritate SS. Ambr. Hier. Aug. & Bern. ob- iter probatum sit; quia tamen hæc veritas maximi mo- menti esse censetur, & ex illa tanquam ex certo princi- pio plurimæ aliæ Theologicæ conclusiones dependent, idcirco illam hic denuò probamus.

In primis auctoritate scripturæ: 1. Cor. 7. vbi Apost. loquens de seruanda virginitate expressis verbis dicit, hominem non habere necessitatem sed potestatem habere sua vo- luntatis, vbi potestatem volendi opponit necessitati vo- lendi: Eccli. 15. vbi dicitur Deum reliquisse hominem in ma- nu consilij sui. Item apposuisse illi aquam & ignem: vt ad quod
 N s
 volu

voluerit, porrigat manus suam. Vitam & mortem, bonum & malum: ut, quod placuerit ei, detur illi; quem locum Patres Conc. Senonensis anno Domini 1528. aduersus huius temporis hæreses tunc exortas congregati, in decreto fidei explicant de homine in statu naturæ lapsæ, & per Christum reparatæ, vbi & expressè contra præfatos hæreticos definiunt, *liberum in utramvis partem esse hominis arbitrium.*

Probamus 2. autoritate Conc. Trid. sess. 6. cap. 5. vbi dicitur, quòd tangente Deo cor hominis per Spiritum sancti illuminationem, qui recipit inspirationem, possit eam abijcere; & can. 4. definitur hominem gratiam posse dissentire, si velit. Ex quibus Conc. verbis Guil. de S. f. in 2. dist. 24. parag. 1. Gabr. Pennotus lib. 1. cap. 1. & alij Doctores efficaciter probant, non solum coactionem, sed etiam necessitatem libertati naturali hominis esse contrariam. Et certè quando idem Conc. can. 5. anathema dicit in eos, qui asserunt post peccatum Adæ liberum hominis arbitrium fuisse amissum & extinctum, non alios haud dubiè intelligit quàm Lutherum, Calvinum & eorum asseclas, in quos ille canon directus est, qui tamen non aliter liberum hominis arbitrium amissum & extinctum esse dicunt, nisi quia, cum in creatione hominis accepisset indifferentem ad vtrumlibet arbitrij facultatem, illam per peccatum amisit; ita vt, quamuis in hoc statu, in quo nunc est, non agat coactè, necessariò tamen agat.

Probamus 3. autoritate summorum Pontificum Pij V. & Greg. XIII. qui in bulla contra Mich. Baium edita hæc eius propositiones damnarunt (*quod voluntariè fit, etiam necessariò fiat, liberè tamen fit*) & (*Sola violentia repugnat libertati hominis naturali*) item (*Homo peccat etiam damnabiliter in eo, quod necessariò facit*) quæ quidem bulla denuò Urbani VIII. autoritate confirmata & publicata est.

Probamus 4. autoritate almiæ facultatis Sorbonicæ, quæ in decreto suo anno Domini 1560. edito, hæc, quæ sequuntur, propositiones tanquam falsas & hæreticas damnauit (*liberum hominis arbitrium non habet potestatem ad oppositum*)

posita) & (libertas & necessitas eidem conveniunt respectu eiusdem) item (liberum arbitrium liberè vult id, quod necessariò vult) & (homo necessariò peccat etiam damnabiliter in aliqua specie peccati.

Probamus 5. autoritate S. Thom. in quæstionibus disputatis de Malo quæst. 6. art. 1. ubi sic loquitur: Dicendum, quod quidam posuerunt, quod voluntas hominis ex necessitate mouetur ad aliquid eligendum, nec tamen ponebant, quod voluntas cogeretur; non enim omne necessarium est violentum, sed solum cuius principium est extra: hæc autem opinio est heretica, tollit enim rationem meriti & demeriti in humanis actibus.

Ex quibus cum euidenter constet, libertatem naturalem hominis requirere non solum exemptionem à coactione, sed etiam à necessitate, in eoque consistere, ut positis omnibus ad agendum prærequisitis homo semper maneat indifferens ad agendum vel non agendum, ad hoc vel illud agendum; consequenter dicendum est, cum Christus Dominus naturam humanam omnibus suis facultatibus ac proprietatibus instructam assumpserit, proindeque voluntatem eiusdem conditionis cum cæteris hominibus, illius libertatem naturalem in eo sitam fuisse, quod ab omni non solum coactione, sed etiam necessitate fuerit exemptus; potueritque pro libito agere, vel non agere, hoc vel illud agere, quod tamen intelligendum est respectu actionum bonarum; libertas enim illa, quæ in nobis est ad faciendum malum repudiato bono, in Christo non fuit propter eius impeccabilitatem; quod tamen non obstat, quin verè & perfectè liber fuerit; ut enim rectè dicit S. Thom. in quæst. disput. de veritate quæst.

22. a. 6. Velle malum non est libertas, nec pars libertatis, quavis sit quoddam signum libertatis.

¶ (o) So

N 6.

SE: